

Theater: Portret van een jonge bende

dinsdag 09 april 2013

The Play = Dorstig

Gezelschap = Hof van Eede

In een zin = Hun spel is sterk, de gedachten zijn helder en filosofisch maar de dramaturgische lijm is te zwak. Dit is iets te veel een vierstemmig betoog dan een theaterstuk dat gedragen wordt door vier personages.

Hoogtepunt = Het moment waarop de hoop brokstukken transformeren tot een 'mythisch beeld'...

Score = * *

Quote = 'Wij verlangen naar de tijd dat we niet verlangden.'

'Balanceren over brokstukken, wat is het leven meer dan dat?', moeten Suzanne Grotenhuis, Simon De Winne, Ans Van den Eede en Freek Vielen gedacht hebben. En dus klauteren de vier beloften over brokstukken om het publiek te verwelkomen. Aan de rand van het podium blijven ze staan en praten vandaaruit een avond vol over 'jong en beloftevol zijn' in het leven én over de angstwekkende gedachte dat je geen echte belofte meer bent wanneer je beseft dat je een belofte bent...

Kortom, 'wij verlangen naar de tijd dat we niet verlangden'. Samen met Louise Van den Eede bouwden de vier een vernuftige tekst over jong en aanstormend zijn. Een poëtisch statement (en het daaruit resulterende 'mythische beeld') van een Amerikaanse puber vormde hun vertrekpunt. En ook werk van Honoré de Balzac, Nescio en Jorgé Luis Borges leverde inspiratie.

Vanuit die literatuur en dat ene 'mythische beeld' vertellen ze over een nacht waarin ze 'niet veel gedronken' hadden maar toch net voldoende om zich roezig te voelen en 'mythische dingen' te verwezenlijken. En ze vertellen hoe ze zich die nacht 'als een hoofd' voelden. Zo vertolken de vier acteurs ook de tekst: als uit een intrigerend hoofd. Het kwartet staat fris en plagerig op de scène. En vooral Van den Eede bewijst in haar moeiteloos spelen met de tekst, het publiek en haar medespelers dat ze over dezelfde meesterlijke gave als vader Peter Van den Eede beschikt. Toch overtuigt deze tweede worp van het Hof van Eede niet helemaal. Precies dat 'ene hoofd' is een probleem.

Want in tegenstelling tot het decor (dat gaandeweg transformeert van brokstukkenhoop tot herinnering aan het mythische beeld) evolueren de personages niet. Meer zelfs: de vier stemmen zijn inwisselbaar en geven elkaar noch de tekst extra kleur. De tekst is een krachtig manifest over de betovering van jong zijn (en hoe snel die betovering verbroken wordt) maar beperkt het spel tot declameren.

Hof van Eede is met integriteit en zorgvuldigheid een eigen stijl – in de voetsporen van De Koe – aan het ontwikkelen. Maar *Dorstig* maakt dorstig naar potiger Hof van Eede-toneel waarin de tekst veel meer doet dan uitnodigen tot reflectie over de jonge jaren en wilde haren van weleer.

Els Van Steenberghe